

Voornu en later...

MAGAZINE OVER SCHENKEN, ERVEN EN NALATEN / WINTER 2017

JÖRGEN
RAYMANN
'LATEN WE
VRIJGEVIG
BLIJVEN'

**BANG VOOR
DE FISCUS?**

LEES DAN ONZE TIPS!

ADEL IN NEDERLAND

WAT STELT HET NOG VOOR?

HOE HELPT U UW KIND
OP DE WONINGMARKT?

BEKENDE EN
ONBEKENDE
NEDERLANDERS
OPENHARTIG
OVER HUN
TESTAMENT

GRATIS
MEENEEM-
EXEMPLAAR

WINKELPRIJS € 7,95

sduvoornu enlater.nl

Sdu oprecht
de beste
keuze

W W

Wat er in mijn testa- ment staat?

Nog maar
4 procent van
de Nederlanders
heeft een goed
doel opgenomen
in zijn testament.

Voor nu en later
stelde daarom
zes bekende
en onbekende
Nederlanders,
die een goed
doel steunen,
de brutale vraag:
staat er in uw
testament al een
goed doel?

Tekst Barbara Schilperoort
Fotografie Marcel Molle

‘Laten
we onze
vrijgevigheid
niet
kwijtraken’

Jörgen Raymann
(1966) is theatermaker, programmamaker en televisiemaker. Begon zijn eigen restaurant in Suriname als entertainer, reisde later door Nederland met theatershows, kreeg grote bekendheid met latenightshows op televisie. Momenteel is hij presentator in het Amsterdamse College Hotel, stand-upcomedian in het restaurant op de Scheveningse Pier en trekt hij met een nieuw soloprogramma ‘Zo kan het ook’ door het land.

Jörgen Raymann:

‘We kregen het thuis met de paplepel ingegoten. Dat we niet moesten vergeten dat er mensen zijn die het minder hebben. Zodat je, als het met jouzelf goed gaat, óók iets voor een ander moet doen. Dus toen ik meer bekendheid kreeg en goede doelen mij benaderden of ik hun ambassadeur wilde worden, stond ik daar in principe welwillend tegenover. Maar het kwartje viel pas echt toen Paul van Vliet mij belde. Want Unicef vind ik de moeder van alle goede doelen. Hieraan wilde ik mijn naam verbinden. Om zo anderen te stimuleren geld te doneren.

Met mijn oudste dochter reisde ik voor Unicef naar Zambia. Daar ontmoette ik Memory, die als kind al eens kennismaakte met Paul van Vliet, nu was opgegroeid tot puber en droomde van een loopbaan als onderwijzeres. Omdat ze dan kinderen op weg kon helpen, zoals zij ook zelf op weg was geholpen. Dankzij het onderwijsprogramma van Unicef. Dáár begint het! Met dat ene kind dat weer andere kan helpen. Met vaccinatieprogramma’s om de kindersterfte terug te dringen. Zo help je een land vooruit. Ja, daar doe ik het dus voor. Daarom werk ik mee aan empowerment-sessies voor onze vrijwilligers, die immers onze belangrijkste medewerkers zijn. Daarom houd ik bedrijfspresentaties, maak ik televisiespotjes, ga ik op reis en vertel ik over mijn ervaringen. Mijn grote missie is om mensen ervan bewust te maken dat Unicef echt een goed doel is en dat elke euro goed terecht komt.

Ja, ik heb een testament opgesteld, en ja, ik heb daarin ook Unicef opgenomen. Sommigen noemen steun aan een goed doel “een linkse hobby”. Kom op, zeg! Al met de marathonactie met Mies Bouman voor Open Het Dorp in 1962 lieten we zien hoe vrijgevig we zijn. Laten we die vrijgevigheid alsjeblieft niet kwijtraken. Laten we ons hart openhouden voor de mensen die het nodig hebben.’

Jan Lammers:

'Dat je wagen in brand vliegt en dat jij er nog in zit. Als autocoureur is dat je grootste angst. Denk aan Nikki Lauda, die veertig jaar geleden crashte en een minuut lang in zijn hevig brandende auto zat opgesloten. Sindsdien is hij getekend én beperkt voor het leven. Ook Rob Slotemaker raakte ernstig gewond bij een bizar ongeluk op zijn circuit toen hij een brandende emmer omver schopte. Ik zag het met eigen ogen gebeuren. Het was in 1973 – ik was zestien – en kort daarna zou ik mijn eerste race rijden.

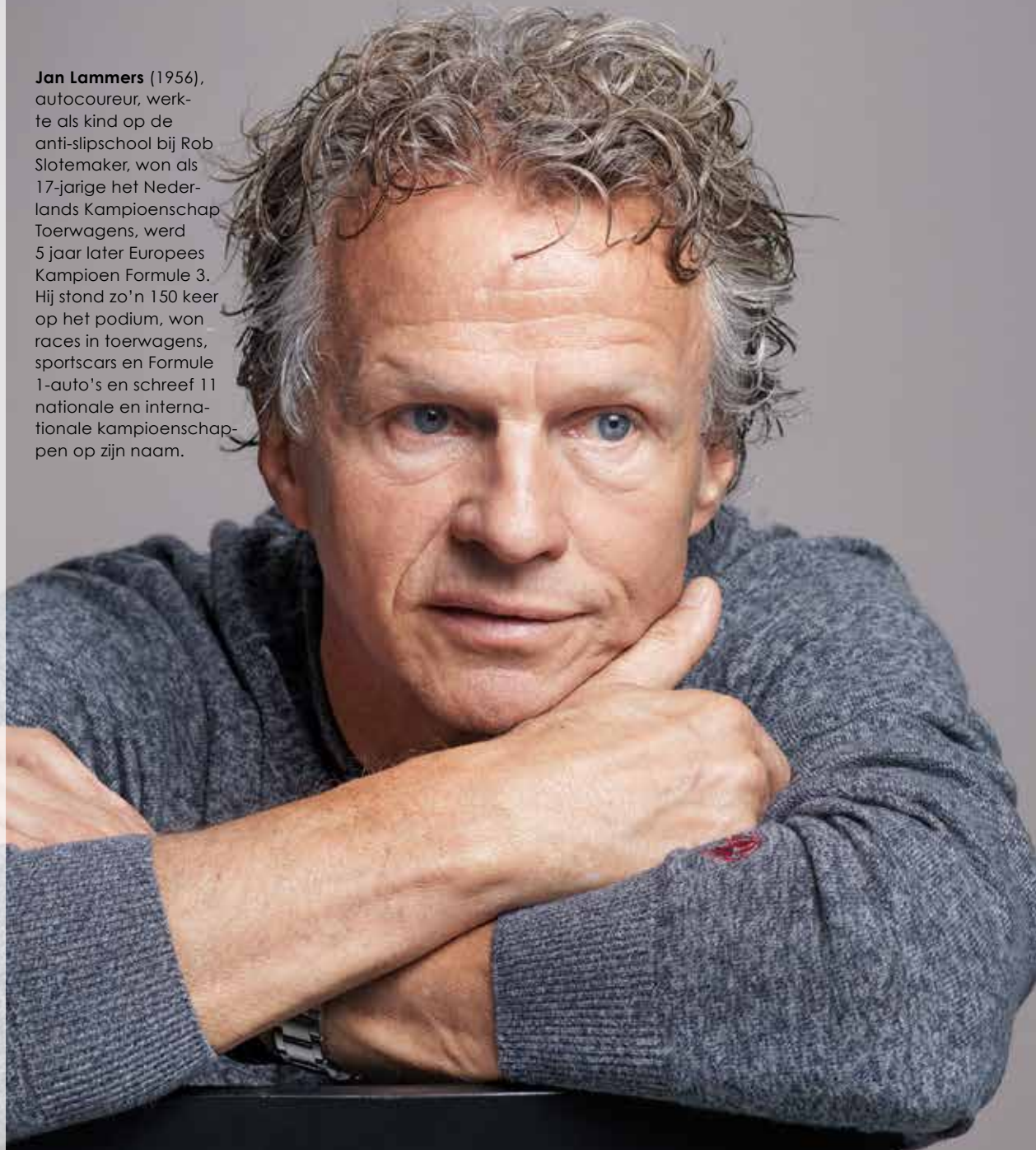
Tijdens het evenement 'Wings and Wheels' maakte ik kennis met de Nederlandse Brandwonden Stichting. Inmiddels ben ik een aantal jaren hun ambassadeur. Graag wil ik meer voor ze gaan betekenen. Dankzij het succes van Max Verstappen zit de Nederlandse autosport weer in de lift. Ook ik profiteer daarvan. Als BN'er kan en wil ik me ook voor anderen inzetten, zoals voor de Nederlandse Brandwonden Stichting.

Samen bedenken we welke acties we kunnen organiseren om de zo noodzakelijke fondsen te werven. Welke rol ik daarin zal spelen. Hoe we dat het best moeten aanpakken. Bij een rondleiding door een laboratorium raakte ik nog meer gemotiveerd. Er zijn baanbrekende experimenten gaande, bijvoorbeeld in het ontwikkelen van kunsthuid, in het voorkómen van het ontstaan van pijnlijke en ontzierende littekens. Brandwondenslachtoffers die hun leven kunnen leiden zonder littekens en pijn. Dat is het doel.

Nee, ik heb geen testament. Financieel heb ik een aantal moeilijke jaren achter de rug. Goede doelen steun ik nú. Zolang ik leef, zal ik me inzetten voor de maatschappij. Je neemt nu eenmaal deel aan het instituut leven. Je ademt zuurstof in. Plukt een appel of peer van een boom. In ruil daarvoor moet je iets terugdoen. Dus: als ik het verschil kan maken, doe ik dat.'

‘Dat je wagen in brand vliegt en dat jij er nog in zit...’

Jan Lammers (1956), autocoureur, werkte als kind op de anti-slip school bij Rob Slotemaker, won als 17-jarige het Nederlands Kampioenschap Toerwagens, werd 5 jaar later Europees Kampioen Formule 3. Hij stond zo'n 150 keer op het podium, won races in toerwagens, sportscars en Formule 1-auto's en schreef 11 nationale en internationale kampioenschappen op zijn naam.

‘Laten
we een
beetje
voor
elkaar
en voor
de aarde
zorgen’

Miryanna van Reeden (1967), actrice, speelde na haar opleiding aan de Toneelschool in Amsterdam diverse theaterrollen. Sinds de jaren negentig van de vorige eeuw is zij ook te zien in bioscoop- en televisiefilms (onder andere Eline Veere, Liever verliefd) en treedt zij op in vele televisieprogramma's (Diamant, Flikken Maastricht). Dit seizoen doet zij haar intrede bij Goede Tijden, Slechte Tijden.

Miryanna van Reeden:

‘Oh, hij is weer omgevallen. Zo reageerden wij, kinderen, geschokt als het jongetje in onze straat een epilepsieaanval kreeg. Toen ik ouder werd, hoorde ik niet veel meer over epilepsie, ook niet in de media. Aan de buitenkant zie je niet zomaar of iemand epilepsiepatiënt is. Bovendien bestaan er zo veel verschillende verschijningsvormen. Absences komen bijvoorbeeld vrij vaak voor. Dan ben je even ‘weg’. Een ander denkt dan dat je gewoon niet oplet. Of dagdroomt ... En weet je dat iedereen epilepsie kan krijgen? Op elke leeftijd?’

Dus zei ik meteen “ja” toen het Epilepsiefonds mij vroeg als ambassadeur. Er is meer voorlichting nodig over wat epilepsie is, hoe die ziekte je leven bepaalt. Er is meer geld nodig voor onderzoek. Het Epilepsiefonds organiseert ook allerlei activiteiten voor epilepsiepatiënten en hun naasten. De vakantietochten met de hotelboot zijn daarvan een mooi voorbeeld. Door er mijn naam aan te verbinden, help ik mee aan meer naamsbekendheid voor alles wat het Epilepsiefonds is en doet. Allerlei verenigingen en organisaties zetten speciale activiteiten op touw om geld in te zamelen. Als ambassadeurs mogen wij deze opluisteren en de cheque in ontvangst nemen. Ook particulieren komen in actie. Zo ontroerend als een stel geld inzamelt ter gelegenheid van hun huwelijksjubileum. Dan blijkt dat we echt wel wat voor elkaar over hebben.

Zelf probeer ik zo bewust mogelijk te leven. Laten we een beetje voor elkaar en voor de aarde zorgen. Want de aarde kan het niet alleen. En veel mensen ook niet. Dat is mijn motto. Daarom ben ik ambassadeur van meer goede doelen.

Nee, ik heb zelf geen testament. Ik heb geen koophuis, geen kinderen. Maar als ik te zijner tijd iets ga vastleggen, dan zal ik zeker overwegen om ook goede doelen op te nemen. Omdat die goede doelen het niet alleen af kunnen.’

Frits Huffnagel:

'Ik denk dat jij dit ook een mooi project vindt, zei een vriend een aantal jaren geleden tegen mij. We kennen elkaar goed, ik stond bereidwillig tegenover zijn suggestie om er ambassadeur te worden, maar wilde eerst zelf een oordeel vormen. Zo raakte ik bij Dutch Cell Dogs betrokken. In 2007 opgericht door Marlies de Bats en Betsy Buijtels. Het was hun idee om asielhonden en gedefineerden aan elkaar te koppelen. Wie op zoek is naar een hond, wil vaak best een asielhond in huis nemen. Behalve als die hond probleemgedrag vertoont. Agressief is naar andere dieren, bijterig. Vaak zijn negatieve ervaringen uit het verleden de oorzaak. Net als bij gedefineerden het geval is. Wat blijkt? Omdat gedefineerden dat gedrag bij honden herkennen, kunnen ze daarop inspelen. Zo zijn zij de perfecte trainers die honden negatief gedrag kunnen afleren. Indirect trainen gedefineerden ook zichzelf.

Tijdens een bezoek aan de penitentiaire inrichting in Alkmaar zag ik hoe het in zijn werk ging. Hoe gedefineerden die emoties in "hun" hond herkennen. Hoe een ongehoorzame hond toch een bevel wilde opvolgen. Enfin, heel Nederland kon meeleven met de lotgevallen van hond en mens in de serie "Tot elkaar veroordeeld" die Jan Kooijman voor de televisie maakte. Er zijn alleen maar winnaars: de honden, hun nieuwe gastgezin en de gedefineerden. Beschadigde mensen, beschadigde honden. Er ging iets mis in hun levens. Maar via elkaar kunnen ze ook weer een nieuwe start maken. Zo vonden bijna vierhonderd honden een nieuw thuis, dankzij hun heropvoeding door bijna vierhonderd gedefineerden. Zeven penitentiaire inrichtingen en negen asielen doen mee.

Met minimale middelen maximaal resultaat behalen. Dat spreekt mij aan. Weet je dat de Dutch Cell Dogs een ANBI-status heeft? Nee, zelf heb ik geen testament opgesteld. Maar het is mooi om iets aan dit goede doel na te laten.'

‘Er ging iets mis in hun levens’

Frits Huffnagel (1968) was van 1998 tot en met 2011 gemeenteraadslid en wethouder voor de VVD in Amsterdam en Den Haag en is als zelfstandig ondernemer actief op het gebied van citymarketing en het voeren van (politieke) campagnes. Hij treedt regelmatig op als commentator bij tv-programma's (Pauw) en als presentator van zijn eigen talkshow (Omroep West en Noord-Holland).

‘Met al die
overvloed en
goedgeefsheid
zijn we blij
en vooral
dankbaar’

Jos Meijer (83) was op
vele manieren actief in
de oecumene van de
Onze-Lieve-Vrouwekerk
in Bilthoven.

Ronald Meijer (78)
werkte als journalist bij
onder meer ANP en het
weekblad Elsevier.

Jos en Ronald Meijer:

‘De pastor van de Onze-Lieve-Vrouwekerk in onze vorige woonplaats Bilthoven was een Dominicaan, die zijn parochianen voorhield om vanuit bezinning bezield te raken en vervolgens in actie te komen. Hij was een vrijzinnig man. Wel duizend bezoekers kwamen af op de oecumenische diensten die hier een aantal keren per jaar plaatsvonden. Dan ging werkelijk iedereen ter communie. En kregen we allen de zegen van onze pastor, de dominee én – in later jaren ook – de rabbijn. Bij talrijke gelegenheden tijdens het kerkelijk jaar kwamen we in actie voor goede doelen. Het samenzijn vanuit bezinning en van daaruit samendoen inspireert ons. “Wat ik overheb, moet je besteden aan de allerarmsten!” Dat drukte Jos’ moeder ons op het hart, vlak voordat ze overleed. Terwijl ze niet eens veel weg te geven had ...

Op een gegeven moment kwam het Liliane Fonds op ons pad. De naamgeefster Liliane Brekelmans bezocht ooit haar geboorte-eiland Sumatra, waar zij een vrouw ontmoette die net als zij gehandicapt was geraakt door polio. Ze keerde terug naar Nederland en zamelde geld in voor een naaimachine, zodat haar lotgenote voortaan zelf de kost kon verdienen. Dat verhaal raakte ons in onze ziel. Inmiddels helpt het fonds tienduizenden kinderen met een beperking, in meer dan dertig landen in Afrika, Latijns-Amerika en Azië. Ze krijgen medische zorg, onderwijs, begeleiding, kortom: een toekomst. Ook wij willen die kinderen helpen. Daarom zijn we sinds een jaar of tien donateur van het Liliane Fonds.

Wij hebben het goed: zijn al bijna vijftig jaar samen, genieten van ons pensioen, wonen hier prachtig tussen IJssel en Veluwe. Met al die overvloed en goedgeefsheid zijn we blij en vooral dankbaar. Een paar jaar geleden stelden we ons testament op. Daarin hebben we meerdere goede doelen opgenomen. Het Liliane Fonds benoemden we als onze erfgenaam. De manier waarop zij werken – zo concreet en praktisch – spreekt ons bijzonder aan.’

Nance Coolen:

'Het was bij de voorbereidingen van "Kinderen dansen op het ijs" dat ik als presentator de mensen van Kinderfonds MAMAS ontmoette. De opbrengst van dat televisieprogramma zou namelijk aan hun hulpprojecten ten goede komen.

Voor die gelegenheid ben ik ook zelf naar Zuid-Afrika gereisd. MAMAS zijn Zuid-Afrikaanse vrouwen die als een tweede moeder zorgen voor grote groepen kinderen die geen ouders meer hebben of anderszins aan hun lot zijn overgelaten.

Armoede en de besmetting met hiv maakten miljoenen slachtoffers. Doen dat nog steeds. De MAMAS geven die kinderen eten, kleren en knuffels, brengen ze naar school, laten ze leren en studeren. Totdat ze oud genoeg zijn om op eigen benen te staan en voor zichzelf te zorgen. MAMAS doen dus wat alle moeders doen, vanuit hun moedergevoel. Toen was ik zelf nog geen moeder, maar ik voelde instinctief dat dit goed was. Het was liefde op het eerste gezicht.

Daarom ben ik al negen jaar met hart en ziel ambassadeur van het Kinderfonds MAMAS, het Nederlandse fonds dat die vrouwen dáár helpt. In interviews op televisie, in bladen, op internet, enzovoort: op allerlei manieren vertel ik over die 1.100 MAMAS, hun 30.000 kinderen, hun 36 projecten. MAMAS bepalen zelf wat nodig is. De kleine Nederlandse organisatie controleert wel streng, aan de hand van strikte regels, hoe ze het geld besteden.

Ik hoor tot de generatie die nog niet met een testament bezig is. Natuurlijk zou dat wel moeten. En vanzelfsprekend krijgen ook de MAMAS daarin een plek. Door hen, door hun kinderen te helpen, investeer je in de toekomst van het land. Al klinkt dat als een waanzinnig cliché. Net als elk ander kind zeurt m'n zoonje weleens dat hij geen zin heeft om naar school te gaan. Of om te eten. Dan kan ik het niet laten om te verwijzen naar die kinderen in Zuid-Afrika.'

'Soms wijs ik mijn zoonje echt op die kinderen in Zuid-Afrika'

Nance Coolen

(1973), zangeres, danseres en televisiepresentator. Ze werd ontdekt op de dansvloer van een discotheek. Ging meezingen en kreeg vele gouden en platina platen met de Dance-formatie Twenty 4 Seven en begon later een succesvolle solo-carrière. Presenteert bij TME, RTL5, TROS en SBS6 veelbekeken programma's als Lingo, Sterren Dansen Op Het IJs en Familie Gezocht.

